

Marleen Van Laere

Korte presentatie voor de afstuderenden HIG 2009

In 1992 begon ik gezinswetenschappen te studeren en er ging een wereld voor me open. De wereld rondom me maar ook mijn eigen binnenkant leerde ik beter te begrijpen. Als alleenstaande moeder kwam de nieuw opgedane kennis me te pas. In het derde jaar wou ik ook professioneel iets gaan betekenen maar door persoonlijke omstandigheden ben ik de eerste jaren nog niet gaan werken. Ik startte een vierjarige opleiding tot therapeut in de interactionele vormgeving, pas in mijn laatste jaar vond ik uiteindelijk werk in een opvanghuis voor mannen. Het heeft lang geduurd - 9 maanden om precies te zijn - voor ik een coördinator en een team vond die me een kans wilden geven.

Ondertussen was het 1999 en ik was 38 jaar. Maar via dit vervangingscontract kreeg ik een ander vervangingscontract als gezinsbegeleidster en die job heb ik 10 jaar gedaan. Ik ben er wel helemaal voor gegaan. In functie van mijn job en een vak dat ik helemaal tot het mijne wou maken, ben ik blijven studeren, heb ik vrijwilligerswerk gedaan, heb ik mij gespecialiseerd. Ik werd gevraagd om in raden van bestuur van CAW's te zetelen, ik werd hoofdredactrice van Metafoor, het tijdschrift van onze therapeutenvereniging. Na verloop van tijd werd ik eens gevraagd om een vorming te geven over intrafamiliaal geweld. Dit is het begin geweest van vele vormingen aan hulpverleners, en in vormingsinstituten voor volwassenen. Toen ik afstudeerde in 2000 wilde ik ooit les kunnen geven aan de twee instituten die me gevormd hadden: het HIG en de Educatieve Academie. En dat streven is me gelukt!

Momenteel ben ik in mijn hoofdtaak coördinator in een opvanghuis voor vrouwen met of zonder kinderen - dus ik heb een lange weg afgelegd. Waarom vertel ik dit? Wel, als je iets wil, moet je er voor gaan, hoe oud je ook bent. Het kost tijd, moeite, geduld, gerichtheid, juiste keuzes enz., maar als je het wilt, moet je er voor gaan. Gezinswetenschappen is een zeer stevige basis van waaruit je in alle richtingen kan gaan.

Ondertussen heb ik vanuit mijn jobs vele sollicitanten over de werkvloer gehad. Een sollicitatie is natuurlijk een moeilijk moment, maar het is belangrijk om de juiste job voor jezelf te vinden, ook al duurt dat langer. Een team met een coördinator dat je van harte een kans wil geven, is goud waard. Maar ook: wat hebben zij nodig en kan jij dat invullen? In de hulpverlening is men voortdurend op zoek naar goeie hulpverleners. Het komt goed over om te tonen dat je dat begrijpt. Overleg. Wees realistisch zowel over je sterke kanten als over je zwakke punten. Maar ook over de sterke kanten van GW. Gezinswetenschappers hebben veel minder stage-(avont)uren dan bijvoorbeeld maatschappelijk werkers, maar we zijn sterk in het theoretische. Het ene moet je weten toe te geven, en tegelijkertijd moet je zoeken naar realistische, degelijke compensaties. Onze sterke kant moet je uitbuiten, aantonen en linken aan de praktijk. In de hulpverlening zijn er velen die na verloop van jaren meer vanuit de buik gaan werken, minder vanuit het theoretische. En dan kunnen jullie bijtreden. Buit dat uit, zonder de praktijk over te slaan. Soms moet je, zoals ik, eerst vrijwilligerswerk doen, voor je een job kunt krijgen. Zoek een mentor. Stilstaan is achteruit gaan.

Een andere tip: goeie antwoorden zijn zilver, goeie vragen zijn goud. Ze bewijzen dat je nadenkt, dat je als een volwaardige gespreks- en "denk"partner kan optreden. Wanneer er zich tijdens het sollicitatiegesprek een probleem manifesteert (bv rond je uren), denk dan creatief mee na.

Denk goed en realistisch na over jezelf, de job die je wil, hoe je in het vak wil staan, enz. Zie een sollicitatie niet als een soort examen waar je de juiste antwoorden moet geven (vaak zijn er die niet in de hulpverlening), maar als een overleg tussen volwaardige partners: er is een job - een team en een sollicitant: is er een match ?

Ik wens jullie veel succes !

Marleen Van Laere